

Теорія і методика професійної освіти

УДК 378.247.091.33:004]:811.111

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.15620546>

Використання кейс технологій у формуванні готовності до міжкультурної комунікації майбутніх педагогів

Ігнатова Олена Миколаївна

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри германської філології, перекладу та зарубіжної літератури, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, м. Вінниця, Україна,
<https://orcid.org/0000-0003-1523-0266>

Прийнято: 19.05.2025 | Опубліковано: 29.05.2025

Анотація. У дедалі глобалізованому світі здатність до ефективної міжкультурної комунікації є надзвичайно важливою для всіх фахівців, особливо для педагогів. Майбутні вчителі, як провідники навчання та розвитку наступного покоління, мають бути підготовленими до орієнтації в культурному різноманітті своїх класів і спільнот. **Мета дослідження** – дослідити сучасний стан наукових розвідок і публікацій, присвячених застосуванню кейс-технологій для підготовки до міжкультурної комунікації в системі педагогічної освіти, зокрема виявити спільні теми, ефективні методики та новітні тенденції. **Методи дослідження** - методологія була сформована на основі аналітико-синтетичного підходу із застосуванням методів узагальнення, систематизації, критичного, концептуального аналізу та абстрагування. **Результати.** Досліджено роль кейс технологій у формуванні готовності в майбутніх педагогів до міжкультурної комунікації. Обґрунтовано використання кейс-

технологій у підготовці до міжкультурної комунікації. Проаналізовано специфічні міжкультурні виклики у межах конкретних національних або регіональних освітніх середовищ. Охарактеризовано системну інтеграцію кейс-технологій у програми підготовки вчителів. Окреслено ефективні моделі підвищення кваліфікації педагогів. **Висновки.** Пропонуючи майбутнім педагогам реалістичні, складні ситуації, засновані на міжкультурній взаємодії, доведено, що кейс-методи створюють безпечне середовище для розвитку критичного мислення, емпатії та практичних навичок комунікації, необхідних для ефективної міжкультурної взаємодії. **Перспективи.** Подальші дослідження передбачають формулювання рекомендацій, ґрунтуючись на синтезі передового досвіду та виявлених потреб, пропозицій конкретних педагогічних стратегій для впровадження кейс-технологій з метою оцінки їх впливу на рівень сформованої готовності до міжкультурної комунікації. Подальші дослідження мають зосередитися на емпіричному оцінюванні ефективності інтегрованих кейс-модулів, вивченні впливу підготовки викладачів на якість фасилітації, а також розробці національно релевантних сценаріїв міжкультурних кейсів.

Ключові слова: міжкультурна комунікація, кейс технології, майбутні педагоги, культурна обізнаність, міжкультурні ситуації.

Using case technologies in forming the readiness of future teachers for intercultural communication

Ihnatova Olena Mykolajivna

Ph.D., Associate professor, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State
Pedagogical University, Ostrozkyi St., 32, Vinnytsia, 21001,
<https://orcid.org/0000-0003-1523-0266>

Abstract. *In an increasingly globalized world, the ability to engage in effective intercultural communication is crucial for all professionals, especially educators. Future teachers, as facilitators of learning and development for the next generation, must be prepared to navigate the cultural diversity of their classrooms and communities. Objective.* This study aims to explore the current state of research and academic publications focused on the application of case technologies in preparing future teachers for intercultural communication within teacher education. Specifically, it seeks to identify common themes, effective methodologies, and emerging trends. **Research Methods.** The methodology was developed using an analytical-synthetic approach, incorporating methods of generalization, systematization, critical and conceptual analysis, and abstraction. **Results.** The study examines the role of case technologies in developing future teachers' readiness for intercultural communication. The use of case technologies in this context is substantiated, and specific intercultural challenges within particular national or regional educational environments are analyzed. The systemic integration of case technologies into teacher training programs is described. Effective models of teacher training are outlined. **Conclusions.** By presenting future educators with realistic, complex situations grounded in intercultural interaction, case methods have been shown to provide a safe environment for developing critical thinking, empathy, and practical communication skills essential for effective intercultural engagement. **Prospects.** Future research involves developing recommendations based on a synthesis of best practices and identified needs, and proposing specific pedagogical strategies for implementing case technologies aimed at evaluating their impact on the level of intercultural communication readiness. Further research should focus on empirically evaluating the effectiveness of integrated case modules, examining the impact of teacher training on the quality of facilitation, and developing nationally relevant cross-cultural case scenarios.

Keywords: *intercultural communication, case technologies, future teachers, cultural awareness, intercultural situations.*

Постановка проблеми. Сучасний освітній ландшафт характеризується безпрецедентним культурним різноманіттям. Навчальні аудиторії стають мікромоделями глобального суспільства, об'єднуючи учнів із різним мовним, етнічним і соціально-економічним походженням. Така реальність вимагає від майбутніх учителів не лише ґрунтовних педагогічних навичок, а й високого рівня готовності до міжкультурної комунікації. Варто зазначити, що зазначена готовність охоплює низку компетентностей, зокрема культурну самоусвідомленість, розуміння культурних відмінностей, емпатію, адаптивність і здатність ефективно долати комунікаційні бар'єри між культурами.

Традиційна підготовка вчителів часто зосереджується на теоретичних знаннях про різні культури. Хоча це й має певну цінність, такий підхід може виявитися недостатнім для підготовки майбутніх педагогів до складних і динамічних викликів реальної міжкультурної взаємодії. Зростає потреба в педагогічних підходах, що сприяють досвідному навчанню та критичному осмисленню міжкультурних ситуацій. Кейс-технології, пропонуючи змодельовані життєві сценарії, є потужним інструментом для задоволення цієї потреби.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження та публікації однозначно підтверджують цінність і зростаючу актуальність кейс-технологій у підготовці майбутніх учителів до ефективної міжкультурної комунікації. Динамічне та дедалі різноманітніше глобальне освітнє середовище потребує педагогів, які не лише володіють культурною обізнаністю, а й здатні компетентно орієнтуватися в складних міжкультурних взаємодіях у реальних умовах. У цьому аналізі узагальнено ключові теми, методології та новітні тенденції, що висвітлюються в сучасному науковому дискурсі.

Питання основних тенденцій професійної підготовки вчителів до міжкультурної комунікації досліджували вітчизняні науковці: Н. Бориско [1], С. Радул [2], А. Солодка [3]. Низкою вчених (Н. Бідюк, В. Третьюк [4], О. Василенко

[5], В. Загороднова [6], В. Манакін [7]) здійснено аналіз загальної теорії міжкультурної комунікації. Однією з провідних тем є ефективність кейс-методів у поєднанні теоретичних знань з міжкультурної комунікації з їх практичним застосуванням. Практикоорієнтований підхід до кейс навчання описують Anuleena Kimanen та Tarani Innanen, які акцентують увагу на важливості виходу за межі абстрактних понять, що дає змогу майбутнім учителям зануритися в реалістичні дилеми, формуючи дієві стратегії для міжкультурної взаємодії [8]. Пустовойт Б., Федяй І. підкреслюють, що кейс-метод, або метод ситуаційних завдань, є інтерактивною формою навчання, яка дозволяє максимально наблизити освітній процес до реальних умов професійної діяльності [9]. Такий чином, використання кейс технологій сприяє формуванню навичок креативного мислення, ефективного вирішення проблем, розвитку аналітичних та діагностичних умінь, а також комунікативних здібностей, зокрема в іншомовному середовищі. Науковець Yin виокремлює п'ять ключових компонентів дослідницького дизайну, які є важливими для case-study, а саме: питання дослідження; припущення (за наявності); розділ аналізу; логіка, що пов'язує дані з припущеннями; критерії інтерпретації результатів [10]. Варті уваги рекомендації Yin використовувати протокол кейс-дослідження як частину ретельно спроектованого дослідницького проекту, який має включати такі розділи: огляд проекту (мета проекту та проблематика case-study); галузеві процедури (кваліфікації, доступ до дослідницьких сайтів); питання (конкретні питання, які досліджуються під час збору даних); посібник для підготовки звіту (структура, формат звітності) [10].

Сучасні дослідження рішуче підтримують подальше й розширене використання кейс-технологій у підготовці майбутніх учителів до міжкультурної комунікації. Акценти дедалі більше зміщуються у бік занурюваних, технологічно підтриманих і глибоко рефлексивних підходів, а також визнається потреба в безперервному професійному розвитку як для майбутніх педагогів, так

і для викладачів педагогічних дисциплін. Подолання наявних викликів шляхом ретельного проєктування та впровадження кейсів стане вирішальним чинником для максимально ефективного використання їх трансформаційного потенціалу у формуванні справді міжкультурно підготовленого вчителя [11].

Аналіз наукових джерел дозволяє стверджувати, що, попри зростання уваги до проблеми, у науковому дискурсі бракує комплексного аналізу з питань використання кейс технологій у процесі підготовки майбутніх педагогів до міжкультурної комунікації.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри визнані переваги кейс-методу, недостатньо дослідженим залишається питання адаптації кейсів до специфічних міжкультурних викликів у межах конкретних національних або регіональних освітніх середовищ, а саме подолання західноцентричного підходу. Більшість наукових праць, присвячених міжкультурній комунікації, мають західну методологічну основу. Наявна потреба у створенні кейсів, які відображають культурні особливості країн Східної Європи, Азії, Африки чи Латинської Америки. Важливими є, наприклад, питання, як культурні норми щодо ієрархії, прямого чи непрямого стилю спілкування, колективізму або індивідуалізму проявляються в освітніх взаємодіях і як ефективно відображати це у кейсах?

Водночас міжкультурна комунікація охоплює не лише міжнародне розмаїття, а й регіональні, етнічні, мовні або місько-сільські відмінності в межах однієї країни. Наприклад, з якими специфічними викликами стикаються вчителі в Україні, працюючи з учнями з різних регіонів або представниками мовних меншин, у порівнянні з учителями в мультикультурному мегаполісі Німеччини? У цій статті розглянуто кейс технології для формуванні готовності в майбутніх педагогів до міжкультурної комунікації, обґрунтовано їх використання у підготовці до міжкультурної комунікації. Дослідження доповнюється аналізом специфічних міжкультурних викликів, визначенням системної інтеграції кейс-

технологій у програми підготовки вчителів, представленням ефективних моделей підвищення кваліфікації педагогів.

Більшість досліджень фіксують короткострокові результати (розвиток критичного мислення, емпатії тощо), однак майже не досліджується вплив кейс-технологій на реальну педагогічну практику в довготривалій перспективі.

Варто зазначити важливість переходу від моделювання до практики. Наскільки ефективно навички, сформовані під час роботи з кейсами, переносяться до реального шкільного середовища? Чи застосовують вчителі ці стратегії на практиці, зокрема під час реальних міжкультурних непорозумінь?

Попри зростання зацікавлення цифровими інструментами, потенціал сучасних технологій для створення справді занурювального досвіду у сфері міжкультурної підготовки залишається недостатньо вивченим, а саме:

- використання VR/AR. Як віртуальна або доповнена реальність можуть сприяти емоційній залученості та глибшому розумінню культурного контексту? Які дидактичні підходи до проектування таких кейсів є найбільш ефективними?

- адаптивні сценарії на основі AI. Чи може штучний інтелект створювати індивідуалізовані кейси, що реагують на дії користувача, формуючи персоналізовані маршрути навчання?

- Гейміфікація. Як ігрові механіки можуть підвищувати мотивацію, сприяти формуванню культурно чутливої поведінки й створювати безпечне середовище для експериментування?

Усебічне дослідження зазначених аспектів значно розширить уявлення про потенціал кейс-технологій і сприятиме ефективнішій підготовці педагогів до міжкультурної взаємодії в умовах динамічного освітнього простору XXI століття.

Формулювання цілей статті. Метою статті є:

- проаналізувати теоретичні засади та педагогічне підґрунтя використання кейс-технологій у формуванні готовності майбутніх учителів до міжкультурної комунікації в умовах глобалізованого освітнього простору;
- дослідити сучасний стан наукових розвідок і публікацій, присвячених застосуванню кейс-технологій для підготовки до міжкультурної комунікації в системі педагогічної освіти;
- визначити та окреслити малодосліджені або ще не вирішені аспекти у цій галузі, зокрема нюанси розробки кейсів для конкретних культурних контекстів, довготривалий вплив і перенесення набутих знань у практичну діяльність, а також оптимальну інтеграцію передових технологій (наприклад, VR, AI) для створення занурювальних освітніх середовищ;
- сформулювати рекомендації та окреслити перспективні напрями для ефективного проєктування, впровадження та системної інтеграції кейс-технологій у навчальні програми підготовки вчителів, з урахуванням виявлених викликів і пропозицій щодо подальших досліджень з метою підвищення міжкультурної готовності майбутніх педагогів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кейс-технології, що охоплюють аналіз випадків, вивчення кейсів і сценарії проблемно-орієнтованого навчання, — це навчальні методика, які пропонують здобувачам освіти автентичні, складні проблеми або ситуації, що потребують аналізу, ухвалення рішень і, часто, спільного розв’язання. Їх застосування у підготовці майбутніх учителів до міжкультурної комунікації обґрунтовується низкою ключових переваг:

- *навчання через досвід.* На відміну від суто теоретичного викладання, кейс-методи занурюють здобувачів освіти в «реальні» міжкультурні ситуації. Такий практикоорієнтований підхід дає майбутнім педагогам змогу відчувати складність і неоднозначність міжкультурної взаємодії без ризику реальних помилок [12].

- *розвиток критичного мислення і навичок розв'язання проблем.*

Міжкультурна комунікація часто передбачає подолання непередбачених труднощів і непорозумінь. Кейс-методи допомагають майбутнім учителям аналізувати ситуації з різних точок зору, виявляти культурні чинники, оцінювати можливі рішення та прогнозувати їх наслідки. Цей процес удосконалює їхні критичне мислення та аналітичні здібності в міжкультурному контексті [13].

- *формування емпатії та вміння бачити ситуацію з різних перспектив.*

Кейси часто демонструють ситуації, у яких культурні норми, цінності чи стилі комунікації суперечать одне одному. Аналізуючи такі ситуації, майбутні вчителі вчаться ставити себе на місце представників інших культур, розвивають емпатію та глибше розуміння різноманітних поглядів, що є важливою передумовою створення інклюзивного освітнього середовища.

- *удосконалення комунікативних навичок.*

Обговорення та обґрунтування рішень кейсів у груповому форматі створює можливості для формування навичок чіткого висловлення думок, активного слухання та ведення конструктивного діалогу з чутливих міжкультурних тем, що сприяє розвитку вербальної й невербальної комунікації з урахуванням культурної специфіки.

- *формування самоусвідомлення та культурної обізнаності.*

Робота з кейсами зазвичай спонукає майбутніх учителів до рефлексії щодо власних упереджень, культурних припущень і стилів комунікації. Таке усвідомлення є необхідною умовою для ефективною міжкультурною взаємодією, оскільки дозволяє вчасно ідентифікувати та пом'якшити можливі непорозуміння [14].

- *поєднання теорії і практики.*

Кейс-технології ефективно поєднують теоретичні знання з міжкультурною комунікацією з їх практичним застосуванням, а також уможливають побачити, як теоретичні концепції проявляються у реальних ситуаціях, і випробувати набуті стратегії в умовах, наближених до реального життя [15].

Для досягнення стійкого впливу кейс-технологій на формування професійних і міжкультурних компетентностей необхідне їхнє органічне включення в усі ключові компоненти педагогічної підготовки, що передбачає не лише разове застосування кейсів у курсах міжкультурної комунікації, а й їхнє структурне поєднання з дисциплінами, що визначають професійний профіль вчителя:

- управління класом (кейси можуть моделювати ситуації міжкультурної напруженості, конфліктів чи непорозумінь у класі, що дає змогу відпрацювати стратегії реагування, що враховують культурну чутливість);

- розробка навчальних програм (кейси допомагають студентам оцінити включеність різних культурних перспектив у зміст освітніх матеріалів, аналізувати потенційні упередження та навчитися створювати інклюзивний контент);

- педагогічна психологія (кейс-аналіз дає можливість дослідити вплив культурних факторів на пізнавальні процеси, мотивацію, стилі навчання та поведінкові моделі учнів).

Успішне впровадження кейсів передбачає створення єдиної педагогічної рамки, у якій кожна дисципліна послідовно розвиває окремі аспекти міжкультурної компетентності через проблемно-орієнтоване навчання, рефлексію та взаємодію [16].

Ефективна інтеграція кейс-технологій у програми підготовки педагогів вимагає ретельного продумування як змісту кейсів, так і процесу їх реалізації. Кейс-ситуації мають бути автентичними та актуальними, щоб стимулювати глибокий аналіз і дискусію. Також важливим є відображення різноманітних культурних контекстів та реальних кейсів, пов'язаних з порушенням комунікації, культурними непорозуміннями, інклюзією та вирішенням конфліктів в освітньому середовищі. Джерелами кейсів можуть бути реальні ситуації з

практики, етнографічні дослідження або спеціально розроблені педагогічні сценарії [17].

Важливу роль у роботі з кейсами відіграє викладач. Замість надання готових відповідей, він виступає модератором дискусії, заохочує критичне мислення, ставить складні запитання та забезпечує безпечне й інклюзивне середовище для відкритого обговорення. Викладач також допомагає студентам поєднувати кейс-ситуації з відповідними теоретичними концепціями та надає зворотний зв'язок [18].

Одним із ключових бар'єрів до ефективної інтеграції кейс-методу є обмежена готовність викладачів до його використання, особливо в контексті розвитку міжкультурної компетентності. Від традиційної ролі лектора педагог переходить до ролі фасилітатора міжкультурного діалогу, що потребує спеціальної підготовки [19].

Отже, ефективними моделями підвищення кваліфікації педагогів є:

1. Моделі змішаного навчання (blended learning), які поєднують теоретичну підготовку з практикою фасилітації кейсів у симульованих умовах.
2. Професійні спільноти практиків, у яких викладачі мають можливість обмінюватися кейсами, методиками фасилітації, результатами впровадження та рефлексіями.
3. Менторські програми, у рамках яких досвідчені викладачі підтримують менш досвідчених у реалізації міжкультурно-орієнтованих кейсів.
4. Інтеркультурні тренінги та стажування, що дозволяють викладачам розширити власну міжкультурну компетентність, без якої неможливе автентичне фасилітування дискусій на теми культурної різноманітності [20;21].

Наявність чіткої структури аналізу кейсів покращує навчальний ефект. Така структура може включати наступні етапи:

- ✓ визначення основної проблеми;
- ✓ аналіз культурного контексту і релевантних чинників;

- ✓ визначення ключових зацікавлених сторін і їхніх позицій;
- ✓ генерування можливих рішень;
- ✓ оцінювання переваг і ризиків кожного рішення з урахуванням культурного аспекту;
- ✓ розробка плану дій та обґрунтування обраного підходу.

Кейс-метод особливо ефективний у груповому форматі, оскільки колективний аналіз і дискусія сприяють взаємному навчанню, відкривають майбутнім учителям доступ до різних точок зору й формують навички командної роботи в умовах різноманіття — що є ключовою компетентністю сучасного педагога. Завершальний етап аналізу кейсу — обов'язкове обговорення та осмислення досвіду. Це дає змогу учасникам систематизувати знання, переосмислити власні уявлення, порівняти різні підходи та узагальнити отримані висновки в ширшому контексті міжкультурної комунікації [22].

Нижче пропонуємо приклади кейс-сценаріїв для майбутніх учителів, які можуть охоплювати такі ситуації:

- Новоприбулий учень-іммігрант, який відчуває труднощі з інтеграцією в клас через мовний бар'єр та відмінності у стилях навчання, зумовлені культурним контекстом.
- Конфлікт між батьками з різних культурних середовищ щодо організації шкільного заходу або прийнятих дисциплінарних заходів.
- Випадок, коли вчитель ненавмисно образив учня або його родину, не усвідомлюючи культурних норм чи релігійних практик цієї родини.
- Розробка інклюзивних навчальних матеріалів, які з повагою і точністю відображають культурне розмаїття учнівського середовища.
- Реагування на виявлення культурних упереджень або стереотипів серед учнів, з метою формування толерантного та безпечного освітнього простору.

Conclusions. Формування готовності майбутніх учителів до міжкультурної комунікації — це не просто додатковий компонент, а фундаментальна

передумова ефективної та релевантної освіти у XXI столітті. Кейс-технології пропонують потужний і практичний педагогічний інструмент для розвитку цієї готовності. Занурюючи майбутніх педагогів у реалістичні міжкультурні ситуації, вони сприяють розвитку критичного мислення, емпатії, культурної обізнаності та практичних комунікативних навичок. Із розширенням культурного розмаїття в освітньому середовищі системне впровадження кейс-технологій у програми підготовки вчителів стане ключовим чинником у формуванні покоління педагогів, здатних упевнено й ефективно діяти в умовах глобалізованого світу, створюючи інклюзивне й збагачувальне навчальне середовище для всіх учасників освітнього процесу.

Список використаних джерел

1. Бориско Н.Ф. Проблеми міжкультурної підготовки майбутніх учителів і викладачів іноземних мов. Іноземні мови №1/2018 (93). С. 9-20.
2. Радул С.Г. Формування міжкультурної компетентності майбутнього вчителя іноземної мови у процесі професійної підготовки. Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини. Умань, 2014.
3. Солодка А.К. Теоретико-методичні засади кроскультурної взаємодії учасників педагогічного процесу вищих навчальних закладів: дис....докт. пед. наук: 13.00.07. Національна акад. пед. Наук/ Інститут проблем виховання. Київ, 2015. 459 с
4. Третько В., Бідюк Н. Інноваційні підходи до навчання міжкультурної комунікації майбутніх фахівців сфери обслуговування //Молодь і ринок. – 2023. – №. 2/210. – С. 19-23.
5. Vasylenko O. Intercultural competence: concepts, structure, principles and methods of development. Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи. 2022.No 22(2). P. 59-67. DOI: [https://doi.org/10.35387/od.2\(22\).2022.59-67](https://doi.org/10.35387/od.2(22).2022.59-67)

6. Загороднова В.Ф. Міжкультурна комунікація як галузь наукового знання і навчальна дисципліна. *Лінгвістика* : зб. Наук. пр. / За ред. Проф. К. Д. Глуховцевої. Старобільськ: ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”. 2018. № 1 (38). С.174 – 185. <http://hdl.handle.net/123456789/5100>
7. Манакін В.М. Мова і міжкультурна комунікація. Київ: «Академія», 2012, 288 с.
8. Kimanen, A., & Innanen, T. A Case-Based Tool Promoting Teacher’s Teflection on Intercultural Encounters. *Australian Journal of Teacher Education*, 2020. 45(6). <http://dx.doi.org/10.14221/ajte.2020v45n6.1>
9. Пустовойт, Б. А., & Федяй, І. О. Case technology as one of the modern methods of teaching in higher education institutions for the competence of future professionals. *Scientific Notes of the Pedagogical Department*. 2018. 43. P. 422-430. Retrieved from <https://periodicals.karazin.ua/pedagogy/article/view/11959>
10. Yin, R. K. *Case study research: Design and methods* (4th Ed.). Thousand Oaks, CA: Sage. 2009.
11. Сурмін Ю. П. Кейс-метод: становлення та розвиток в Україні / Ю. П. Сурмін // *Вісник НАДУ*. 2015. № 2. С. 19-29.
12. Ігнатова О., Жовнич О. Використання практико-дослідницького проєкту у професійній підготовці майбутніх вчителів німецької мови засобом саморефлексії. *Молодь і ринок*. 2021. №5 (191). С. 114-119. DOI : <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2021.237039>
13. Ulvik M., Eide H. M. K., Eide L., Helleve I., Jensen V. S., Ludvigsen K., Torjussen L. P. S. Teacher educators reflecting on case-based teaching – a collective self-study. *Professional Development in Education*, 2020. 48(4), 657–671. <https://doi.org/10.1080/19415257.2020.1712615>
14. Ігнатова, О. М. Траєкторія професійного розвитку вчителя іноземних мов: європейський досвід. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 5: Педагогічні науки: реалії та*

- перспективи: зб. наук. праць. Київ: «Гельветика», Спецвипуск. 2022. Том 1. С. 100-105. DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2022.spec.1.19>
15. Chen C.C.; Shang R.A.; Harris A. The efficacy of case method teaching in an online asynchronous learning environment. *Int. J. Distance Educ. Technol. (IJDET)* 2006, 4. P. 72–86.
16. Guillén-Yparrea N., Ramírez-Montoya M. Intercultural Competencies in Higher Education: A Systematic Review from 2016 to 2021. *Cogent Education*. 2023.10(1):2167360. <https://doi.org/10.1080/2331186X.2023.2167360>.
17. Thomas G. *How to Do Your Case Study*, 3rd ed.; Sage Publications Ltd.: New York, NY, USA, 2021; pp. 1–320.
18. Ihnatova, O., Drobakha-Simonova L., Matiuk, D. The Students' Experience of Intercultural Communication. *New Educational Review*. 2024. Vol. 72, P. 49-65 DOI : <https://doi.org/10.15804/ner.2024.75.1.07>
19. Byram M., Wagner M. Making a Difference: Language Teaching for Intercultural and International Dialogue. *Foreign Language Annals*. 2018. 51 (1): 140–51. <https://doi.org/10.1111/flan.12319>.
20. Ігнатова О. М. Європейський досвід міжкультурної комунікації в освіті і культурі. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми. 2023. № 68. С. 60–67. DOI: <https://doi.org/10.31652/2412-1142-2023-68-60-67>
21. Stobierski, T. *How to Improve Cross-Cultural Communication in the Workplace*. 2019. URL.: <https://www.northeastern.edu/graduate/cross-cultural-communication>
22. Wawrosz P., & Jurásek M. The role of cultural intelligence facets in cross-cultural adjustment. *Journal of Intercultural Communication Research*. 2023. 52(2). P. 216–235. <https://doi.org/10.1080/17475759.2022.2155863>